

сятъ: „Школски Епитропи“ и случайно да могатъ и тъй да принесатъ нѣкоя полза?.

Иванъ. Ха... пакъ тогава защо бы ни трѣбвали учители? когато мы, да четеме и да пишиме знаяхме. Сбогомъ и си отхождатъ.

Цвѣтко. Г-да Уѣттели! моля, отъ давно ли сте тукъ и отъ колко години ся занимавате съ учителското званіе? Желая да узная, като, самъ увѣренъ, че това мое любопытство не ще ва уврѣди.

Боянъ. Азъ Г-не Цвѣтко, безъ мустаки дойдохъ въ тоя градъ, и сега остава навасъ да, отъ бѣлата ми коса познтїте, колко години самъ учителствуваъ въ това училище.

Стоянъ. И азъ, не отъ малко време за първій пѣтъ, учителствувамъ, и до толкова голѣми старанія и трудове самъ положилъ, съ прѣподаванїето на непознатими Ёзыци до толкова казвамъ щото и очите ми сж поврѣдиха. Но благодаря Богу че, уматъ ми си е намѣстото.

Мирчу. Бизимъ-Киси, недей пита Г-нъ Цвѣтко,— на вѣтарничява воденица приличя; Който ма вѣтаръ духни, нему крыла си подлагамъ, Азъ самъ ти и даскалъ былъ, когато самъ щялъ (?) у всеѣкакви буи самъ влизалъ, занаяти, много познавамъ, даже и кимїонліи суджуци да стотвя зная. Но гдѣ самъ ся училъ, и какво зна-я, недей пита, защото и азъ незная, вѣистина забравихъ.

Цвѣтку. Твърдѣ добрѣ Г-да учители. Но само отъ учителя Мирча можахъ да разумея нѣщо? и то какво: „Кимїонліи суджуцы, вѣтарничева воденица, забравилъ „гдѣ ся е училъ, не знай, и на конецъ да го не питамъ. „отъ васъ же, само: мустаки, бѣла коса, поврѣждени о-„чи и, уматъ ви самъ тамъ,“ безъ да ми кажите, какви и кои науки преподавате; колко класове имате и кое е числото на ученицитѣ.

Боянъ. Числото на учениците, вѣистина непознава-